

Вглеждам се в снимката, отразила първата среща на пасторите и техните семейства от българския Съюз на ЦАСД, на която присъствах преди близо 10 години, и я сравнявам с последната - от месец септември 2004 г. Колко "вода е изтекла" оттогава! Може би за първи път на тази среща

осъзнах промените, настъпили сред пасторската колегия... Някои от най-възрастните пастори вече не са между живите. Други са пенсионирани, макар че за повечето от тях служенето и проповядването са начин на съществуване и продължават до последния им дъх. Много от децата, неиз-

ЦЕНАТА НА СЛУЖЕНЕТО

Емилия СТОЙКОВА, отговорник на Отдел "Семейни служби" в западната област

менно присъствали на предишните срещи, вече не са с нас, защото са поели своя път в живота.

Но колко нови, млади семейства имаше - и толкова много чудесни, малки дечица - жизнелюбни и талантливи.

Думите, които премислям и досега, оставили толкова трайни следи в съзнанието ми след тази среща, са "цената на служенето" - темата на последната проповед, изнесена от пастор Никола Левтеров. Бяхме развълнувани от това слово, явно преживяно и изстрадано - което се състоеше от размисли над ролята на пастора като водач и ръководител, над цената, която прави служенето му истинско.

На първо място -

саможертвата е част от цената,

която един служител плаща. Готовността му за саможертва е основен изпит за истинско учени-

чество и за истинско водачество.

На второ място - жребият на ръководителя е

самотността.

Той винаги трябва да върви начело на останалите, а понякога и най-близките му не го разбират.

На трето място - част от цената е

преумората.

Нищо добро не може да бъде направено без загуба на сила и човекът, който е възприел философията на личното благополучие, не става за духовен водач.

На четвърто място стои

критиката.

Някой е казал, че е лесно да работиш за Бога, когато те потупват одобрително по рамото, но Той често премахва тази психологическа патерица и поставя на нейно място огън под формата на критика. Независимо

дали е основателна, или не, тя ни учи да живеем и работим за Божието дело, без значение дали сме оценявани, или не.

На пето място е

цената, която плащат най-близките

- съпругата, децата, родителите, роднините. Много често заради претоварения график на проповедника те са пренебрегнати, ошетени, самотни, огорчени. Слушайки това, погледнах към внушителната тийнейджърска група - шумна, непредсказуема и често агресивна, със сигурност платила своята дан в цената на служенето, но въплътила надеждите ни за следващото поколение, което ще понесе факела на вярата.

Една жена каза веднъж: "Какво толкова прави пасторът? Да не би да копае?" Да! Той наистина "копае" в човешката душа! Само един пастор знае колко молитви, колко разговори, увещания, разочарования, колко тревожни дни и нощи е преживял за

всяка от поверените му души. Само пасторските съпруги и деца знаят какво означава в църквата да те гледат с критично око и да нямаш право на обикновените човешки слабости и детски лудории, както е според някои, защото си съпруга или дете на проповедник!

Независимо от всичко няма жертва, която да е сравнима с онова, което Бог направи за нас. И служенето на Бога и хората си струва цената! Велико е да споделяш и осъществяваш Божиите мисли, мечти и планове за спасението на човечеството и да участваш както в болката, така и в радостта на Бога. Затова нека с Божествена помощ да преодоляваме всяка себелюбива човешка амбиция и от дълбините на сърцето си да копнеем за смирение, за съчувствие, взаимопомощ, доверие и любов помежду си! Нека се молим един за друг и да се подкрепяме така, както никога досега. Защото в крайна сметка цената на служенето е единство!

ЧИТАТЕЛИТЕ ПИШАТ

ПРОМЕНЕН

Самотен между четири стени - и зверове от всичките страни. Те дърпат, късат от плътта ми. Деца на ада; и аз бях като тях. Но Слово на моя Господ ме спаси. И аз бях в ада, но то ме извиси!

Сега съм пак аз между четири стени. И зверове от всичките страни плътта ми пак се мъчат да разкъсат, но Господ враговете ми за мене победи и морето за мен ще раздели!

И ще съм пак сред вас, но друг, не сам и грешен, готов да нараня. Но с моя Господ изцяло променен, готов да ви обичам - тъй както Той обича мен!
В. Ф.

Авторът на стихотворението излежава доживотна присъда във Варненския затвор. Той се обръща към Бога чрез работата на пастор Михаил Контаров. "Това стихотворение не е от мен, вдъхновен съм от Исус" - споделя В., който е излял чувствата си на белия лист след една дълбока молитва.

Братя и сестри,

Приех вярата в Исус и Той сияе в сърцето ми. Започнах да се моля всеки ден сутрин, на обяд и вечер, покаявам се и съжالياвам за грешките си. Имам нужда от истински духовни приятели, не ме оставяйте сам! Ще очаквам вашите писма заедно с пликкове, марки и листове за отговор. Адресът ми е:

Вальо Стоянов Иванов
6 група, стая 9
ОЗ Ловеч

А ето част от стиховете, които ни изпрати Антон Христов от Варненския затвор:

Със две ръце, протегнати напред,
дълго ходих, молах се в нощта.
Едва отскоро аз продохих,
но тръгнах, търся помощ -
това е моята съдба.
Очите слепи, но и тях отворих
и пак останах сам във тази тъмнина.
Постоянно шепна, моля се на Бога,
искам от Него - макар и малко - светлина.

Антон Цонев Христов
Група 6, стая 42
ОЗ Варна 9000

Драга редакция,

Бихме искали да предложим да бъде открита една постоянна рубрика, в която да се включват минипроповеди. Святата Библия е златна нишка, а темите, свързани с нея - безкрайни. В църквата ни има талантливи пастори и проповедници. Може да се направят резюмета на проповеди с повече цитати от Библията - и това да са най-хубавите. В тях ще се открие, ще се чуе становището на милия Исус. В нашето село болшинството от хората не са виждали Библията, нито са я чели...

С уважение: Митка Евтимова и група адвентисти от с. Овча могила, община Свищов

Скъпи братя и сестри,

благодарим ви за писмото и хубавите думи. Както разбираме, за вас е важно да се чуе ясният глас на Библията и да се издигне авторитетът ѝ. Затова, в резултат на вашето предложение, откриваме рубрика, в която ще включваме подобрени текстове от Писанието - такива, всеки коментар за които има по-слабо влияние от библейските думи. Ще разнообразяваме рубриката с по-забравената стара такава "Стих за размисъл", която също считаме за подходяща за задоволяване на вашите конкретни нужди, както и на нуждите на други читатели. Предложението ви за включване на проповеди е колкото лесно, толкова и трудноизпълнимо поради разликата в спецификите на проповедта и статията. Ще го имаме предвид, както молим също и всички останали читатели да ни изпращат резюмета на проповеди, които са им харесали. ХМ

БИБЛИЯ ЗА РАЗМИСЪЛ

³⁹ И ето Волята на Този, Който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгубя нищо, но да го възкреса в последния ден.

⁴⁰ Защото това е Волята на Моя Отец: Всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и аз да го възкреса в последния ден.

⁴¹ Никой не може да годе при Мен,

ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил, и аз ще го възкреса в последния ден.

⁴² Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот, и аз ще го възкреса в последния ден.

Стиховете са от Евангелието на Йоан, 6 глава

Работех непрестанно, за да осигурия прехраната на 5-членното си семейство, но нямаш сили. Не издържах на многото несправедливости, на големия шум. Решихме с пазача на моето предприятие да потърсим помощта на лекар, тъй като и той страдеше като мен от болестта, от която и аз се разболях.

... Никой от нас не знаеше, че в него се е развил тумор. Болестта не ми даваше спокойствие - дори петелът ако пееше до мен, не издържах... шумът му бе страшен за мен.

Двамата с пазача заминахме за София при негов познат лекар. Той ни изпрати при друг свой колега, който ни прегледа и ни препрати към рентгенолог.

След прегледа рентге-

ЕДНА ПРЕЖИВЯНА ОПИТНОСТ

нологът заключи, че сме здрави, че ни няма нищо, върна ни при лекуващия лекар, който, подобно на него, като прочете написаното, се засмя и ни каза: "Нищо ви няма!" Разплаках се и му отговорих: "Докторе, идвам от 120 км при Вас, за да ми помогнете, а Вие ме намирате за здрав!" Той ме погледна, накара ми да легна и ме докосна само с един пръст, при което аз извирах. Попита ме дали си внушавам или... Отговорих му, че не. Тогава заключи: "Вие имате ТУМОР!"

Нямах никаква представа за това, но благодарих и той ми даде рецепта. С нея се поддържах, пиех лекарства само при силни болки. И така до 1970 г. На 30 юли наме-

рих брат Киро от Росово и сестра Елена от Вършец, които ми представиха адвентната истина, а след това ме запознаха със Стоян Томанов. Благодарая на своя Бог, че имаше такива братя, които ме посещаваха редовно.

Знам само едно - че когато той идваше в дома ми и се помолваше, ми ставаше радостно и весело. Нямахме щастлив живот преди в дома ми. А тази промяна настъпваше след всяка молитва, когато я искахме от Бога! Започнахме да изследваме Йоан 5:39 - и дойдоха и пари, и здраве, и още много други неща.

Започнахме да ходим на църква в гр. Беркови-

ца, тя беше по-близо. Колкото по-редовно ходехме, толкова повече болките стихваха. И така забравих, че имам тумор. А колелата ми Александър Пенчов почина млад.

Бях на 41 години, когато започнах да ходя на църква. Нямах молитва, в която да не виках за помощ и тя да не бе чула от Бога. Затова се казва: "Бъди верен на Бога и молбата ти ще бъде чула от Него." аз винаги се борех да Му бъда угоден... И когато исках нещо от Него, го получавах.

Сега съм на 77 години - жив и здрав.

Бих искал да поздравя читателите на вестник "Християнска мисъл" с Левит 26:3, 10, 11-13.

Софрон Н. Захариев,
с. Д-р Йосифово,
Монтана